185

Dubium 5um

An formae modales possint diu existere separatae a suis realitatibus?

Kut. 137 Pes negiue stat. cū Sriā apud Sctū. Kut. nº 261 Prob. 1º quia ēās distinctiua mi in nullo alio melius cōnsistit neque explicari pt qm in eoqd sit imia et essentialis affixio suae realitati. Sed impossibile ē qd separetur illud qd ē imia et essentialis affixio alicui: ergo impossibile ē qd mus separari pōt a sua realitate mag. probabitur ex his q infra dicemus mīn pbatr qa ex vīs ipsius defīte ēē imie et essentialr suū obtinere impossibile ē qd aūd illud n̄ respiciat: ergo et eo qd mūs sit ēē imia et essentialis affixio sua realitati impossibile ēst qd illi n̄ affigatur. Deinde si mūs existeret separatus a sua realitate jā n̄ ēēt essentialis affixio ēē, et imia al. ꝑ lexiꝯ ēēt sine sua essentia

138 Objicies 1º dūa cōntitutiua mi ē qm disjuncte à realitate distinctiōes qd postulet semie uniri ꝑ se ipsum realitati. realitas ūs consistit in eo qd postulet uniri mie: ergo essentia mi n̄ cōnsistit in eo qd sit ēē imia et essentialis affixio suae unitio realitati. Confirmandi ciuꝯ qa si mūs sufficienter distingueretur à realitate ꝑ id ꝑ qd postularet imie uniri realitas ūs mie. tū ūs distōs ē sufficienter cōnsidera. n̄ ex obligimus qn debūi ēē realitem qa pt separari et pōt separari qa unita ꝑ aliqd distinctū: unio eīm ūs ēē mūm qa affigitur imie ēē ꝑ se ipsam et n̄ pt separari. deinde ex dūs possimus asserere qn tite mēē

mum, atq unionem ? utraq pōt existr separari.

Inst. 1ᵒ: ? de allentij in cōi ē postul-
139 antia ad inherendum ? ōes Mij al-
latij in cludit hanc tām tērī, ? essiā Mi allatij ?
? sistit in aulā inhatione ? in aptati. ? nando
tam qā lāis allentij in cōi ? sindit ab eo qd in hae-
reat mie p se ipsum et ab eo qd inhaereat mian-
te aliqd distō. ? ā ? ad Mum p suam specialem
? rāam ē spatij diunā apixis sui ad realitem. sit
lāis entij abse sumptos ? ? pscindit à Diuo ? trās sit
? sistit in eo qd pōt existere ? ? ad Deum p suam
specialem ? rāam initiō? essati apiam autem. neq ?
sunt qd lāis lij abstracta sit postulantia ad inhaeren-
? dum et ? aulij inhaerentia qā ? illa postulantia
in cludit in aūlite Mi. illa ēn postulantia ? ?
neqūe aūlitatij sei in ? ad in cludi ? ad existen-
? dum ? ? ? neqūe aūlty esse.

Inst. 2ᵒ: ? ē ? essiā realitatij qd uniat
140 āie mie ? neq ? essiā Mi qd uniat
āie imie. ? nando tām qā ? de essiā realitatij āt
āie uniri mediate numqm pōt exercere hanc unionem
? rāam qd ē falsum. ? realitas eo ipso qd ? sit ?
et uniri miate alis ac ? ē separabilij in ?
aliqi specialij ? ? essiā qd unia-
tr āie Miata. Mij āis eo ipso qd ? sit ? āe es-
ātij ? imiā apixio sui ad realitem. ? ēn abignabi-
te aliud, in ? ? ? essiā Mi.

Resp.: essiā Mi ? sistit in eo qd sit
141 unio ? duo extrā et pōt in unione
phicā, in āie, ? ut unio ? ? et terminum

187 in ubi loco qui ē T id unio ir subtum et spatium et in
gaēe quod ē ir id unio ir formi et substum: ergo non consy-
stit in eo quod sit vinia et ēsaty afixis ad realitem:
Cq etta. Ht mando aiy quia ġniuy q sig mi sint uniōs
ir dus extra hoc tri rt ē et hoc eium modo orum,
idpēt in subtiltad quod ē miy et tri nō ē unio ir
dus: figura ē miy et nō ē unio ir dus qptio ēin
io intuaty ir dus et nō ē miy.

Objies 2o: ġniuy realitas uniat mie tro
142 miy pōt ab illo separari: cq ġniuy miy
uniad mie sua realitati poerit ab illa separari.
Ht mando aiy quod realitas ri unit propria mie p
se ipsam miy sed unit miy p op sum mium quem
unid se realitati et unit sibi ipsam realitem
et ideo pōt extere realitas sri mio. deind argumnihil
il pbat ex eo qd multum pbet. nam si aliqd pba-
ret pbaret id qd ē mium extere natr separatum a
realitate sibi realitas pōt natr extere sri sue modo
id uisite in sro q ġnde moueto ab hoc ad illud spa-
tium mit natr sri ubi qd habat in hoc spatio
hoc aut nō credunt aduersarii.

Objies 3o: ubi las sri conimbricaex-
143 istentis pōt regduci forma sri unise ad-
formid: cq jam aliquis miy pōt extere separatuy a sua
realitate. Aiy pbate quod ġntas sri et alio pōt regduci
forma sri unie ad formi: cq etta. Ht mando aiy: nō ex-
ptum ġn tity et altiy i orica las qd ġntas et alio
si realitas et uniunt sro milodiy uniōy distinctiun-
cd sibi posunt creari independer a subtiy ita poerit ab
illis separari. ubi las ūs i vinia et ēsaty afixis huic

spatii et loci unde non sit repletum forma nec corporis nec loci 188
illo, ut tum quod alter ubi esset essentialis corporis loci in hoc
spatio ut tum quod singula essentialis potius dei in hi quin
aliquid pendeat.

144 Insit: an sit extra locum sua loca: sq. et ubi-
catio loci et ubicata. Prob. quia quod ante
Deus et ignis producturus alium ignem producendo destru-
cto 1° igne et conservato a solo Deo: sq. etiam conservatione
alicuius et illius productum factum est quod producendo
conveniente illius loca a quo essentialiter dependet.

Resolut: bene sit extra potentiam quae ante requirit
obstaculum si Deus portaret in lapide: sq. et posset ex-
tare unius quae ante assistentiam suam localitatem. Et ideo quia
sit extare potentiam quae ante requirit obstaculum exercitii locato
quae ante requirit signante neque quod et essentiam potentiam et est quod
ante exercitio potest obstaculum alicui nisi et quod sit essentialis
respectiva obiecti et quod potest ducere potentiam in illius agentiam
si illam infert quod tum haeret potentia in lapide sit eius
potentia in lapide quod ut unitur potest unire et respiciendo
et unionem dictam.

145 Possint ut non dependeat potentia nostra ab
obiecto quin unius ad sua localitate et potius
sit extare separatus ab obiecto: sq. et unius a sua localitate.
Et ideo unius ut non dependeat potentia ab obiecto possibili
quin unius a sua localitate aut obiecto ut non dependeat
potentia ab obiecto existente quin unius a sua localitate exis-
tente neque et huius dicimus quod essentiam potentiam obiecti con-
sistit in eo quod sit respiciens actu obiecti. hoc autem sit da-
ri quae aut dicit obstaculum et eius quae obstaculum supposi-
ta: essentiam eius non consistit in eo quod assistentia sit unica

145 affixis sua realitati hoc ipso non potest dari quae realitas
aliud existat.

146 Petes et potest Deus efficere immediate dependere ab
obiecto tanquam ab aliquo ex se existente
et sic etiam volitas dependet a se ipso tanquam ab aliquo
quod immediate et physice efficiat ut dependet nimis addo quod
non admittas realitatem unitam distantem non enim potest attingi
quoniam volitas habet efficientiam et aliud respicere potest in
se illud non respiciat quod habet efficientiam respicere terminum
aut potentem quod possit existere sine illo.

147 Dices: visio dependet essentialiter ab obiecto
existente et tamen potest Deus conservari sine
obiecto: ergo etiam quamvis unio dependeat essentialiter a sua realitate
poterit Deus sine illa conservari. Respondeo maior visio de-
pendet essentialiter ab obiecto existente vel saltem apparenter
vel ab obiecto saltem existente. Maior quae non consideranda
alibi examinandam potest dari visio sola
obiecto apparente existente vel non obtinendo in illam la-
tere influxu si Deus suppleat speciem obiecti: unio vero
dependeat essentialiter ab aliqua obiecti aut apparente aut
saltem sine illa et sic non potest dari, ergo constat non valetur.

148 Obiices 5° unio immediate essentialiter dependet
a sua causa: et tamen potest Deus producere et depen-
dere ab illa mediante aliqua causa: ergo etiam unio quamvis essentiali-
ter immediate sit affixis sua realitati, poterit affigi median-
te alio Deus aliquo separari a sua realitati et
conservandi mediante per unionem.

149 Obiices 6° in potentia continui dante aliquid
punctum copulativum et si in illarum par-
tium quae se copulant, si habet punitam ex superiore

qd non dimanante à terminis possunt separari à suis 49°
Realitatibus. Probo hoc: omni qd dividitur pt esse linea a pe B. una tamen pars trahit punctum qd erat ante continuum et in alia non est pt id punctum trahere extremis separatas: sed illud punctum qd erat me- dius ambarum partium jam non modificat ambas al- terius non separatus à sua realitate satis mod. ipse

150 Opp. omissa illa opp. qd modo adhuc possit dividente ... falsa videtur ———

qd sit illud punctum sit medius ambarum partium dt finis e medius illius pro quo tract. una nempe separatur à sua realitate.

Deinde illud punctum non unit pro quo tract. pt separata, sed non e prius illius. Affirmando tamen qd dictum puncti in hoc opp. dt e trahere et copulare non qd sit continuans utriusque ambas pro sed qd illud trahit unio et unit ambas pt. ad plurimum qd posset dici unio media ambarum partium. Unde destruitur in separando pro d medium punctum in actu pro quo tract. hoc e contra Mag. totius de qd videtur in illis facilius non pt manere aliud punctum terminium medium à lo- cationis ut demonstrabimus in Meta.

150 Opp. etiam 2°: in unione mat. informati-
151 va qd unitur forma et Deus illius mediante pro seruiente unit se ipsis ita ut una pars unionis sit medius alterius de in dependentia quam dependentia ejus media et forma dependente et alia pro unionis informati- va et alia separata sed jam medius pt manere sine sua rea- litate. Affirmando medius qd pro unionis informativa non unian- te unit se ipsis sed mediantibus aliquibus sui,

151 alq. vero una n. ē quis alterius quando ita de-
pendet, ut una pars Xti a una parte sua deperdita
unio q ē illaz vinculum d unio q vinculadat
hanc pem unionis alijs partibus ejusd unionis.
Atq ex hic seqr qd una unio uniat
152 aliam nempe unio informativa pars-
em copulatam partium unionis qd unio copulativa par-
tium unionis sed unite p aliam ijsdem partibus unionis
naq pe unionis informativa uniuntur suis extremis per
unionem copulativam qd tamen pt applicari ex pte unionis
Xti ad unam d Xam ej. Dei q iter unit S.ti
p unionem hypostaticam qn inde seqr ut qd unaquæ
Q uniatur p aliam suo extremo qd sol implicat.
Objicies Xam aq. transientis ht sit mutua sua
153 causa pt ab illa existe separata quando
ignis q existens [illegible] producere [illegible] alium ig-
nem: q etc. R supi falsum in ahte [illegible] se tran-
seuntem ie [illegible] sua [illegible] ad [illegible] transiens [illegible] ē mutua
tri [illegible] identificatur et [illegible] unite [illegible] p se ipsam qd
[illegible] ad [illegible] atr. oes [illegible] erit mi [illegible] Dei et illde
ipsis unientem: hic aut ē falsum, existit tri ad separ-
ata a [illegible] qd n ē d illius [illegible] qd pticie et aut mo-
dificat [illegible] qd ad illa [illegible] et [illegible] dependeat
et in [illegible] appellatur alig [illegible] ex se [illegible] causa
sit ea appellant [illegible] [illegible] ex se [illegible] nec [illegible]
[illegible] ex se [illegible]

Dub. [illegible]

Dubium Cum

Q. Ead. fōrma possit simul educi et creari Divinitus.

154 Rēo affirme. Rō̄ sumit. Prob. qa in eo nulla apparet repugnantia, nam repugnantia ex parte fōrmae, q natura educitur et simul capabilitem est divinitus creari; deinde ex repugnantia ex parte actionum, quae sunt entia physica diversa et non opponuntur contradictorie nec una tractatur ad aliam. Sed ad rationem quam eductionem posterius creatio non requirit quod prius aliunde non dependeat a subiecto. Sed quod non dependeat per ipsam creationem: ergo nulla apparet implicantia in eo quod fōrma simul educatur, et creetur divinitus tamen indivisibiliter quam in eodem .

155 Opp. 1° eadem fōrma non potest simul dependere et independere. Sed si posset simul creari et educi simul dependeret et independeret: ergo etc. Resp. dist. maj.: non potest simul dependere et independere negative concedo, positive neg. nulla enim est repugnantia in eo quod fōrma dependeat positive a subiecto per eductionem et independeat etiam positive per creationem: negative autem non potest dependere et independere quia non potest habere dependentiam et negationem illius. Sed neque creationem inferre negationem eductionis et vice versa quia creationem inferre eam negationem physice non videtur, logice sit absque in summo infert negationem ingredientis quia talis negatio non est logica sed physica, et possibiliter possunt simul comparari divinitus in eodem subiecto.

156 Opp. 2° eadem linea non potest esse in eodem spatio simul recta et curva: ergo nec fōrma in eodem subiecto simul creata et educta. Resp. concesso antecedente nego conseq.

L 93 loquend. d. ē qd Lineā dīr lecta, t lineā q̄ id. corres-
pondet dīctis spatiȷ imaginariȷ, in hōc ūs solum
ē intelligibile q̄ rōīs eād Linea correād dīvīsiō spatiō-
rum dīvīsiōs sex sumit à dīvīsē spatii cui corres-
pondet. in eo casu quō sīa sit educta et crēā nulla appa-
ret implantia. Neq̄ dāt implantiam ē qd illa sīā
dēbet cr ñ cēt ex tra subiectum lēs ūd nandō assumptū
qd illa sīā ñ cēt extrā subiectum scil qd haberet potentiam
p q̄m ex illo educeretur. crēās ūd ñ ē extradictionem ā sub-
io ūd fīēt in aīā hāc. qd sī creetur ē in subiō illud
informando.

Opp. 3° sec. ∫ creatr fit ex nihilo ergō
L 96 educitr fit ex aliq. atq̄ eadem ñ pōt sit
fieri ex nihilo et ex aliq. q̄ et affirmando mīi qd nu-
lla ē implantia in eo qd eād fiat ex aliq. sīt educitur
et fiat ex nihilo q̄ et creatr und illa q̄ī coeruabi-
te tāt p edūm dependēns à subiō et coeruabite
rāte p crēām independer à subiō et sīt relate q̄ libet
āū ex alia procederet p illam coeruabite. Neq̄ dāi quod
fit ex nihilo ñ fieri ex aliq. crēām n fieri ex aliq. p ali-
q̄m actiōm p q̄m fit ex nihilo.

Opp. 4 in eo illa ñ pōt dari asseritur
L 58 et dīr ansus c. ad idē ōbiūm: q̄ neq̄ possunt
in eod subiō dari edūs et crēās c. eund. tam. Affirman-
do tāmē qd asseritur et dīcendur c. ad ōbiūm affir-
mand tāmē in illa sīā qd sibi p suadeā ōbiūm cē
et ñ ee appr. hōc aūt ē impossibile. hūd impossibile ē
qd detr sīt assensus et dissensus ē eod ōbiō. asserim-
uret ñ unus aīȷ qd alius negard. crēās iīo et edūtio
ñ confundunt aliq̄m rāōm nec q̄is pugnantiā inde

q̃m albo et nigro in Summo Eclipsi ⁊ ut Sint aliqui 194
aiis vitales, et distrac̃ ut Sunt assensus ⁊ dissensus.

159 Opp. 5.º eād ãs nõ pt̃ Sit ẽe creãs et
eductas: ergo neq̃ eād fr̃a sit educta et cre-
ata. Pbr nam̃ ds̃ hõi dẽr qd Si eād ãs eet creãs et
eductas eet Sit actus dependẽ essentialiter a Subto educẽs et
essentialiter independẽ actus à Subto educẽs, iniplicat ãs qd eād
Sit et nõ Sit essentialiter et actus dependẽ. atr illud qd
ẽ essr et fratr eet essr et fratr nõ tẽ ⁊ fratẽ ditus
qd eād aia vitalis nõ pt̃ educi qd p se ipsam ẽ fratr
et essr independens à subto educẽs: ergo nõ pt̃ ẽe dep-
endẽ à sẽ Subto: qd ãs eadm fr̃a sit creã ⁊ educta
p diversas aẽs nullam iniplicat repugnãm qd fr̃a nõ ẽ
p se ipsam essr aia dependens aut independens sed sic
p aspectr.

Inst. 1.ª nõ ẽ ⁊ rõe rei creatẽ qd careat
õi Subto: ergo bẽ pt̃ eād ãs qd ẽ creãs sit ãe independ-
ens à Subto ⁊ qd ẽ educẽs dependens. Pbr dã aiis nõ ẽ ⁊ rõe
rei creatẽ qd careat õi Subto si potaleter creata sit aia essen-
tialiter independẽ à Subto neq̃ ⁊ ita se hẽt qd ⁊ ãs creãdi
min q̃m aia vitalis si potaleter creãda sic aia essentialiter indep-
endẽ à Subto vsio et ita se hẽt fr̃a materialis qd creatr un-
⁊ iniplicat qd ãs sit creãs ⁊ sit essentialiter dependens à Subto qd p se
ipsam ẽ aia, et essr ab illo independens

160 Inst. 2.ª: nõ iniplicat qd eād ãs sit essentialiter de-
pendẽ ab uno Subto et essentialiter independẽ
ab alio diviso: ergo bẽ poterit eād ãs ẽe eductiva et creativa
sui ipsius tñ p ord ad diversa subta. Pbr aiis qd ãs cr-
eata aia vitalis ẽ essentialiter dependẽ à Deo et essentialiter inde-
pendẽ aiia ab intrinseco elevato ipso, et sui à Subto

295 educiy: ẽg etc. Prati quod nulla appareat repugnantia in eo
quod eadem indivisibilis entitas per eandem actionem producatur depen-
dens a subiecto in fieri et conservari et sit producta tamen non
dependentia ab alio subiecto: ẽg etc.

Et idem aio non implicat quod eadem actio sit essentialiter
L 6 L dependentia ab uno subiecto et essentialiter indepen-
dentia ab alio ita ut per ordinem ad unum subiectum sit cre-
atio tamen et per ordinem ad aliud sit eductio ejusdem tamen negatur
quod sit et ante quod non sit independentia a subiecto consti-
tuit actionem creationem tamen in subiecto. Et sit illa quae est
independentia essentialiter ab omni subiecto eductiy. Et ad illam non
est essentialiter independentia ab omni subiecto nullo modo posset esse actio
una et sit eductiva et per illam ut subjectum reddere terminum
dependentem ab aliquo subiecto.

Et quod ad ratum antecedens consistit ante et ratione
L 6 2 tamen in subiecto explicato et est quia
in eo quod actio creativa animae sit sit dependens essentialiter a Deo
et independens ab unico alicuius uno creato omni subiecto
nulla apparet minima repugnantia et haec deprivatur in
omni actione quod se sit una et essentialiter dependentia a suo principio
et essentialiter independentia a quolibet alio quod non est suum principium
negatur repugnantia eius quod eadem actio sit essentialiter dependentia essendo
eductio tamen et non sit essentialiter dependentia a subiecto essendo creatio
tamen. Et ratio adhuc est quia ex eo quod actio producat terminum depen-
dentem ab uno subiecto et independentem ab alio non
sequitur quod sit eductio et creatio illius. Et potest in actione eductiva
hujus forma materialis ex hac materia et independentia essentialiter ab alia
materia. Et tamen per illam redditur haec forma materialis eductiva et
non creata. Et ita aliquid sit creatio requiritur quod sit inde-
pendentia ab omni subiecto et quod per illam reddatur terminus ab omni

Subto independens.

163 Ex his pat. qd. dicendum sit ad confirmationem

diximus, enim implicare tm actm sit edu-
ctivam et creativam et ulterius ostendit illius implica[ntiam]
1° qd. ex. exigit aio quidiva aiae creatus sit creatio e spa-
tiis et unica dependentia ab oi producente subto: ergo si illa aio
eductiva alilaj ... tri eet creatio eet et spatiis indepen-
dentia ab oi producente subto: qd. advertamus hij non crt:
q sit ... eductio et non creatio.

2° qd admissa tri aie ... qd creatio
educeret et eductio crearet sat utrq. et ... qd
ead indivisibilis entitas aiis eet eductio ergo eet educta
utrq; deinde eet creatio ejusdem tri: ergo ... creatio
educeret et eductio crearet ... hoc aut ... dei.

Respondeo: non ... unicus aiis q sit ...
164 ... et fidei oppinis et scia ...
... ejusdem ... ma-
... non ... creatio et edu-
ctio ... ejusdem ... ille aiis ...
... nullam ... defenderent
neq ... intellectum. nam illius p motivum ...
assentit ... evidente et p motivum fidei assentit
... eiusdem ... aliij. ... nulla e ... distinc-
tio ... ead entitas aiis eet creatio et eductio. sig-
dem ... eet ... spatiis dependentia a subto et ... eet ...
spatiis et unica dependentia a subto ... ...
entitati aiis, ... e manifesta ... ut patet

Subsect. 3a

197 Subsectio 3a

De unitate et multiplicitate formae substantialis in eadem ordine materia

Dubium 1um

An una forma possit naturaliter informare plures materias.

165.

Supponendum est 1o quaestionem esse posse de informatione successiva et de informatione simultanea. Supponendum 2o eandem materiam naturaliter informare plures materias continuatas quae adeo indivisibiliter procuraverunt amittit et aliquid temporis durat per nutritionem novas partes materiae successive informando. Supponendum 3o formas materiales non posse naturaliter informare plures materias continuatas quae continue dividi possunt et possunt ab illa separari ab illis quae dependeant in fieri et conservari: et possunt per eiusmodi formae naturaliter separari a partibus materiae: sic enim et possunt per alterius materias separari naturaliter a partibus substantiae et in alias et novas advenientes introduci. Unde quaestio aliquid nova parte materiae et aliquid nova parte formae materialis sive substantialis sive accidentalis. His suppositis

166 tota quaestio est an una forma possit naturaliter simul informare plures materias totaliter et discontinuatas. Ratio negativa est communis apud Scot. et Lut. in physica tr. 1o n. 387. Prob. 1o quia videtur absurdum superfluum, et superfluum est quod una forma substantialis habeat plures materias: ergo etc. 2o quia frustra limitaret munus informandi et ad unum tantum compositum constituendum ordinata naturaliter: ergo etc. 3o quia una forma accidentalis indivisa non potest naturaliter informare duplex subiectum, ergo neque una forma substantialis quae est indivisa.

167 Dico 1o si Deus poneret in eodem loco duas materias

penetratas et eque dispositas ad relinquendam cranii 198
lesionis ibid. et eluduntur tisque hal sola in gradit ria
tr ambas rias: 2 ad dte moy. Vao lur potius ingredi
unam quam aliam: q etc. Confirmando ant quia illa
dex fimituin Murri ordinandi et ad unam tuum m
ain ordatur nat unde Ds. id et nia a hard quam pot
ius ex illis cuiq tis fra eet nipe matura alia list
manere suppmatr 2 sedata sed pret f Ds. ed ut et
Cid et ilucrum frand si ad dete aginy nate.

168 Ad 2. duo ignes ut ex se sint ca tales
posunt uniri ad producendum unum calorem
tamquam ca partiales. q ed dua mia tales possunt fieri
ca partiales ad relinquendam nati eand. fam. Confirman
do tam quod nulla e repugnia in eo quod duo ignes
producant eund calorem ime sic illum faciliter produ
cunt nam virtus unita fortius agit. Sic et unus
ho ab alio iuvatus facilius portat pondus quod solus diffi
cilius, et nullo modo portaret: quin licet dictam limita
tam et ordatam ad unum tuum corpus constituendum et
ideo nate ad iit uniare 2 gnias quod illis set 2 fra de sat
tand duplex corpus ati dicamus hoc ed id alteris in
solum subjectari nate in duplici subto.

169 Ad 3. quando hoi amputatur manus m
anent dca mia talis dicitur continuata et
qui in illis e aia tantus sat breve tempus. durante
in dispones et motus, quod sunt signum aia latentis et
etc. Confirmando mia dicta in sinuatam ex bonis bo inna
ni huius et manere dispones depositas ad aiam nam du
ra ex dispositis e unio ejusdem manus cum membra
principalia nimiz cum capud cor etc. et unio in

499 in facto supp. sive n. dati neq. illi motus et saltus
q. sepius videntur pveniunt ab aia sed ab spiritibus
vitalibus q. p. breve tpus pstiterunt in manu
absissa in motu iis quod abscindit parte sua et ab
scindit partes sua a q. aliter motus possunt pvenire.

Obj. 4: Si distrarent 3. uniones in tri-
473 bus locis discretis et solum pcit pos-
ibiles duas sola tunc et una sola infraret duplicem uniom
et una unio nati manent sic sola. hic dum non
admittimus: q. debemus admittere dum. Resp. ptrarie
supposit quam judicat impossibilem compt. neq. unam
mantum sic sola neq. unam dum informatura
illas 2 unios quod Ds. sic eveniret aut pservaret unio
supnat. sic sola quod n. implicat aut dissolveret eandem
sum indivisibile unio quod est n. implicat.

Hic adverte 1o. utrum valeret aut ninfor-
474 mare sanguinem quod pbabilius judi-
cat sanc. ...: ex eo quod n. sit pars corporis sed alimen-
tum: aut si illud infert n. idea infrarent 2 unios tales
discontinuatas. nam unio sanguinis continuata p. ...
... mediante solore ... sanguis unitus alq. inde
unam unionem talem infrant aia ad hoc 2o. n. pot eand.
sunt et quod ... alium effectum ... nati indivisibi-
lis discreta ... et ... quaecumq. continuatur
in duplici ... et hic ... sit applicata ad illius
... quod quolibet ... effectus ... sit ...
... capabilitem naturam ad unam ...
... in uno ...

472 Inquires hic ... Sat. dici poit ead. sola in
sonare duplicem unionem talem, discontinuata

Laffirme o lõe ehiã apud sonr Sut litum vir 3 1 L. 2 3 3
Peroba 1.º qd in hoc nulla apparet hugnia q a Deo uir- Sut.
tu n pẽt ẽg etiã. 2.º qd id effiũ pẽt dã pendere adueli-
cã suffiãente tãli. 3.º ad eadm fõm ã duplici ca mali tã-
li. 3.º qd id lõrũ pẽt ẽe indiuidũ in pluribus lõcy et
sub pluribus attentibus id pẽt in lõre xpti Domi. 4.º qd
eadm fõm pẽit ẽe in pluribus mũy qd S. Tho. Cont. Gent. ait fõ
Qualem multiplicari q multitudine lõr ita id una non
pẽit ẽe in duplici lõre Logit d pqã creatiã et extra
epigiam ipsius aia.

Replit: 1.º negt uariare mũm Corpo-
L 7 3 ralem informandi alicuius fõi. 2.º mũ
lõrnaly ẽ qd una fõ unam infert mũm ẽg etiã
et ã ẽg Ptaij 2.º negt uariare mũm lõrnalem extra
fem informandi alicuius fõ. 3.º mũm lõrnalem al-
latom neg maijl. mũy lõrnaly estaly informandi ẽ qd
una fõ postulet inferre unam tãm mũm. tunc iis
mũm n pẽt Deus uariare. qd iis una fõ infert aut
unam tãm mũm ẽ mũy lõrnaly 2.º altaly qm pẽt
Deus uariare sit pẽt ponere duplicem mũm in una
fõa et q libet fõ postulet nãt ẽe Sola. sit pẽt effi-
cere qd alteriy sit extra subtum et qd mũy extendim
subtõ ẽ alteraly. n pẽt ẽg effiẽre qd alterỹ n postul-
et subtum. etiam hic mũy ẽ lõrnaly ẽ estaly illi-
uy. L

Dub. Tum 5

201 Dubium Quintum

An plures qua possint in qualitate habere eandem formam continuatam sive in diversis partibus.

174

Al. Sanc. S. Luvit. Prima sententia magistri Scoti et Lullistarum nostrorum [illegible] affirmativum, ut vulgare illud exemplum virgae quam dimidiatam quam ardia cujus medio est una continue et sive unam partem in quo frigore viventis et sive alteram fin... viventi et cadaveri, attendit autoritas sanctis glossa 4 meteo. ita ait quidam sunt quae media continua, et non subiecta sunt unum.

175

P. Franca. Oppositum tenet P. Fonseca 5 meteo. c. 4 q. 1. Arg. Scot. 2 q. 4. Prob. 1. Ex hoc qua non sunt unum non possunt habere formam continuam eandem: sed diversa qua subiecta non sunt unum, ergo etiam in specie, ergo non possunt habere eandem formam. Argumentum probatum esse intelligendum de media [illegible] sive de dispositionibus. Non enim de media remota que est materia prima: haec enim sive diversas partes de diversis dispositionibus potest inservire diversitati qua agit in prima exemplo virgae. Unde omnes commentatores Aristotelis aiebant continuas in medio esse ejusdem formae. Aristoteles voluit eandem formam non posse esse in pluribus nisi discontinuatis, sed non individuis solis, non timegabit quod pluribus formam esse in eadem media tota continuata.

176

Arg. 2°. ea quae differunt specie non possunt esse continua. Sed signum virgae et ardium differunt specie: ergo non possunt habere eandem formam continuam. Prob. major: non possunt esse continua de specie sive formam, et formam habentes non possunt esse continua

inadaequate sive solam materiam neque materiam. Et ratio est quia
sicut ad distinctionem specierum compositorum non requiritur quod
tota utraque essentia sit distincta, sed sufficit quod aliqua, ita etiam
non requiritur quod tota sit discontinuata.

477 Arg. 3o partes formae quae sunt specie distinctae
non possunt esse continuae: sed neque partes materiae
illius corporis. Ergo [illegible] tamen quod unio continuati-
va debet dari inter partes ejusdem speciei sicut omogeneas,
unde cum partes formae sint eterogeneae et distinctae specie, nulla
unio potest dari inter illas unius continuativa, neque etiam
inter partes materiae quae sunt omogeneae.

Resp. Conc. continuitas est sola secundum quid
et sola non continuitate: sed neque ord. [illegible]
Maior continuitas simpliciter est sola de se: et continuitas
sive materiam est quid neque materiae in hac enim continuitas
ipsius materiae.

Arg. 4o eadem numero materia non potest pertinere ad
478 distincta specie composita, ut in signo partim
viridi et partim arido dicente duo composita specie dis-
tincta; sed materia dicit esse distincta. Ergo maior eadem numero materia
sive eandem partem non potest pertinere ad distincta specie composita
sive ad distinctam partem neque materiae: non potest enim quod
eadem materia sive eandem partem numero non potest habere duas
formas substantiales, sed ut posse supplere; potest enim tamen non
potest esse expresse utraque et ratio ad hoc est quod si eadem ma-
teria in specie potest pertinere ad duo composita specie
distincta, viz. viridem et siccum, ut distincta potest ejusdem
materia distincta deberet proveniunt pertinere ad distincta speciei
composita.

479 Arg. 5o Si dicta forma distincta potest in